

ČESKÁ REPUBLIKA - OKRESNÍ SOUD PRAHA-VÝCHOD

Na Poříčí 20/1044, 112 97 Praha 1

tel. 221 729 311 fax.: 257 005 060

e-mail: podatelna@osoud.phav.justice.cz, ID datové schránky: zyaabwu

---

NAŠE ZNAČKA: 43 Si 84/2021
VAŠE ZNAČKA: ///
VYŘIZUJE: XXXXXXXXXXXX
DNE: 22. dubna 2021

Vážený pan
XXXXXXXXXXXXXXXX

Vážený pane magistře,

ve shora uvedené věci zasílám Vámi požadovaná rozhodnutí v anonymizované podobě.

S pozdravem

Mgr. Jana Stejskalová v. r.
předsedkyně Okresního soudu Praha – východ

U S N E S E N Í

Okresní soud Praha-východ rozhodl samosoudkyní Mgr. Alenou Zemkovou v exekuční věci oprávněné: **PROFI CREDIT Czech, a.s., IČO: 61860069**
 se sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1
 zastoupené advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
 se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 02 Hradec Králové

proti
 povinnému: XXXXXXXXXXXXX, narozený XXXXXXXXXX
 bytem XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 zastoupenému advokátem Mgr. Petrem Němcem
 se sídlem Mendíků 1396/9, 140 00 Praha 4

o návrhu povinného na zastavení exekuce

t a k t o :

Návrh povinného na zastavení exekuce vedené na základě pověření Okresního soudu Praha-východ ze dne 17.12.2015, č.j. 27 EXE 3788/2015-11, s e z a m í t á.

O d ů v o d n ě n í :

1. Na návrh oprávněné bylo zahájeno exekuční řízení k vymáhání pohledávky oprávněné podle vykonatelného rozhodčího nálezu, který vydal Mgr. Radek Lubina dne 14.9.2015, č.j. 104 Rozh 5422/2015-7, náhrady nákladů oprávněné a náhrady nákladů, které budou v průběhu exekuce určeny. Vedením exekuce byl dne 17.12.2015 pověřen soudní exekutor JUDr. Tomáš Vrána, Exekutorský úřad Přerov, se sídlem Komenského 38, 750 02 Přerov. Soudu je z úřední činnosti známo, že výkon exekutorského úřadu JUDr. Tomáše Vrány zanikl ke dni 31.3.2016 a do uvolněného exekutorského úřadu byl počínaje dnem 1.4.2016 jmenován nový soudní exekutor JUDr. Lukáš Jícha.
2. Podáním ze dne 18.11.2016 povinný navrhl zastavení exekuce. Namítl, že exekuce je vedena na základě nezpůsobilého exekučního titulu. Uvedl, že povinný uzavřel s oprávněnou dne 12.2.2015 Smlouvu o revolvingovém úvěru č. 9100897949 (dále jen „smlouva o revolvingovém úvěru“), jejíž součástí byla i Smluvní ujednání (dále jen „smluvní podmínky“). Téhož dne uzavřel povinný s oprávněnou i rozhodčí smlouvu, v níž bylo ujednáno, že případné spory ze smlouvy budou rozhodovány v rozhodčím řízení (dále jen „rozhodčí smlouva“). Namítl, že smlouva o revolvingovém úvěru je absolutně neplatná pro rozpor s dobrými mravy dle ustanovení § 580 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník; je-li neplatná smlouva o úvěru, je neplatná i rozhodčí smlouva, která byla uzavřena bezprostředně se smlouvou hlavní a je na ni bezprostředně navázána. Rozhodčí smlouva a volba rozhodců nebyla individuálně projednána, povinný neměl možnost ovlivnit výběr jmen rozhodců v rozhodčí smlouvě, která má charakter formulářové smlouvy, rozhodce vybíral žalobce. Oprávněná do rozhodčí smlouvy začlenila rozhodce, kteří pro ni rozhodují tisíce sporů a jsou na ní ekonomicky závislí, povinný o tomto vztahu a závislosti rozhodce na oprávněnou nevěděl a dané s ním nebylo individuálně projednáno, ani s ním nebyla

projednána další jména rozhodců, včetně Mgr. Radka Lubiny, není tudíž pochyb o tom, že rozhodčí spory oprávněně jsou vedeny zcela účelově. Namítl, že úrok ve výši 148,17 % a RPSN ve výši 148,16 % se zjevně přičítá dobrým mravům, resp. se musí přičítat dobrým mravům odměna ve výši 60 380 Kč za reálné poskytnutí úvěru ve výši 37 000 Kč, ze smlouvy o revolvingovém úvěru vyplývá, že poplatek za půjčení jistiny ve výši 37 000 Kč činí 60 380 Kč, tj. celková částka splatná povinným v 30 měsících měla být 97 380 Kč. Nárok na smluvní pokutu ve výši 0,25 % denně za každý den prodlení s úhradou zbývajících dlužné částky povinný považuje, vzhledem k výši poskytnutého úvěru, za neúnosný a přemrštěný. Uzavřel, že rozhodčí smlouva je neplatná, když byla přímo navázána na smlouvu o revolvingovém úvěru a tvořily spolu účelový konstrukt zajišťující nemravné obohacení oprávněné, a rozhodce tak neměl pravomoc spory rozhodovat, rozhodčí nález je neplatný (nicotný) a jsou dány důvody k zastavení exekuce, když zde není pravomocný a vykonatelný exekuční titul, a to ex tunc.

3. Oprávněná se k návrhu povinného na zastavení exekuce vyjádřila tak, že s ním nesouhlasí. Uvedla, že rozhodčí smlouva byla sjednána platně. V rozhodčí smlouvě jsou uvedeni ad hoc rozhodci (fyzické osoby), z nichž každý je oprávněn spor smluvních stran „samostatně“ rozhodnout. Nejde o určení „více rozhodců“, kteří by byli (společně) oprávněni rozhodovat a jejichž počet by musel být vždy lichý. Rozhodci byli určeni konkrétně uvedením jmen, jejich výčet je stálý a po celou dobu trvání právního vztahu neměnný. Skutečnost, že oprávněn rozhodnout majetkový spor bude ten z nich, který obdrží žalobu, nelze považovat za stanovení způsobu, „jak počet i osoby rozhodců mají být určeny“, podání žaloby je procesní úkon strany směřující k zahájení rozhodčího řízení u rozhodce, který byl jmenovitě určen. Rozhodce, který spor rozhodoval, byl pouze rozhodcem jmenovitě určeným v rozhodčí smlouvě, s nímž byl povinný před jejím podpisem seznámen a s nímž souhlasil, což stvrdil i svým podpisem. Zákon o rozhodčím řízení nevyklučuje, aby rozhodčí doložka jmenovitě určovala osoby konkrétních rozhodců (srov. § 7 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení). Pokud by dlužník nesouhlasil s jednotlivými ujednáními rozhodčí smlouvy, nemusel rozhodčí smlouvu v souladu se zásadou autonomie vůle uzavírat. Rozhodčí smlouva obsahuje osoby konkrétně vyjmenovaných rozhodců ad hoc, na kterých se žalovaný se žalobcem dohodl, jedná se o dvoustrannou dohodu. Seznam rozhodců je tak jasně a dopředu dán, je neměnný, stálý a uzavřený, nejedná se o rozhodce, který by nebyl předem známý oběma stranám sporu. Zákon o rozhodčím řízení ani žádný jiný právní předpis nevyklučuje ani neobsahuje žádný výslovný zákaz, dle kterého by rozhodčí doložka nemohla být obsažena ve formulářové smlouvě. Je zapotřebí upozornit, že mezi povinným a oprávněnou nebyla uzavřena rozhodčí doložka, ale samostatná rozhodčí smlouva, v daném případě proto nelze hovořit o neindividuálním sjednání a uzavření smlouvy. Oprávněná je toho názoru, že úrok, RPSN ani smluvní pokuty uplatněné dle smluvních ujednání smlouvy o úvěru nejsou v rozporu s dobrými mravy, když povinný s jejich výší souhlasil a v souladu se zásadou autonomie vůle smlouvu o úvěru za podmínek v ní uvedených uzavřel. Smluvní ujednání smlouvy o revolvingovém úvěru tvořila nedílnou součást této smlouvy, povinný měl před uzavřením smlouvy dostatek časového prostoru k tomu, aby se smluvními ujednáními seznámil, což ostatně potvrdil i svým podpisem pod smlouvou o revolvingovém úvěru a na každé stránce smluvních ujednání. Výše úroku, RPSN a smluvních pokut je zcela přiměřená a odpovídající i jejich významu. Celková výše pohledávky je důsledkem závažného porušení smlouvy o úvěru ze strany povinného, následného zesplatnění úvěru a vzniku práva oprávněné na zaplacení sjednaných smluvních pokut. Přiměřenost pohledávky je třeba posuzovat s ohledem na riziko, které je s poskytováním půjček a úvěru spojeno, a na skutečnost, že splacení úvěru nebylo zajištěno žádným majetkem ani jiným účinným způsobem.

- 14 -

4. Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“), nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.
5. Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který nelze vykonat.
6. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (dále jen „zákon o rozhodčím řízení“), se strany mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu nebo o nichž to stanoví zvláštní zákon, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva).
7. Podle § 7 odst. 1 věta první a třetí zákona o rozhodčím řízení má rozhodčí smlouva zpravidla určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Rozhodce může být určen i stranami dohodnutou osobou nebo způsobem uvedeným v pravidlech pro rozhodčí řízení podle § 19 odst. 4. Konečný počet rozhodců musí být vždy lichý.
8. Jedním z argumentů povinného pro zastavení exekuce je námitka neplatnosti rozhodčí smlouvy, kterou odvozuje od neplatnosti smlouvy o revolvingovém úvěru, již povinný spatřuje v rozporu úroku z úvěru a smluvní pokuty s dobrými mravy.
9. Je třeba uvést, že exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, nepřihlíží ani k vadám nalézacího řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3712/2012). I Ústavní soud v souvislosti s řešením otázky nedostatku pravomoci rozhodce v exekučním řízení dospěl k závěru, že rozhodčí nález nemůže být přezkoumáván z hlediska jeho věcné správnosti, když exekuční řízení je ze své podstaty určeno pouze pro faktický výkon rozhodnutí, nikoliv pro autoritativní nalézáni práva. Pokud jde o povinným uváděný odkaz na nález Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 4084/12, jeho závěry byly formulovány za jiných skutkových okolností, když rozhodčí doložka byla vtělena do smlouvy o úvěru a jím shledaná neplatnost rozhodčí doložky (a tudíž nedostatek pravomoci rozhodce vydat způsobilý exekuční titul) se vztahovala na rozhodčí doložku (samu o sobě netrpící ústavněprávním deficitem), vtělenou do smlouvy o úvěru, absolutně neplatné pro rozpor s dobrými mravy; v projednávané věci však stojí rozhodčí smlouva vedle smlouvy o úvěru jako smlouva samostatná. Rovněž lze poukázat na rozhodnutí NS ČR, sp. zn. 29 Odo 1222/2005, podle kterého nevztahuje-li se důvod neplatnosti smlouvy na rozhodčí doložku, týkající se sporů z této smlouvy, nemá neplatnost smlouvy vliv na platnost rozhodčí doložky. Lze tak uzavřít, že rozhodčí smlouva je smlouvou samostatnou a samostatně je tak posuzována i její platnost.
10. Dále povinný namítal, že rozhodčí smlouva je adhezního charakteru a volba rozhodců s ním nebyla individuálně projednána.
11. Z obsahu rozhodčího spisu soud zjistil, že mezi oprávněnou (jako věřitelem) a povinným (jako dlužníkem) byla sjednána smlouva o revolvingovém úvěru č. 9100897949, kterou se oprávněná zavázala poskytnout povinnému úvěr ve výši 37 000 Kč a povinný se zavázal splatit úvěr spolu se sjednaným úrokem z úvěru, a to formou pravidelných měsíčních splátek ve výši 3 246 Kč vždy k 15. dni v měsíci. Dle bodu 12.1 Smluvních ujednání smlouvy o revolvingovém úvěru, které jsou nedílnou součástí této smlouvy (viz část B bod XVI. smlouvy), se v případě prodlení s úhradou splátky povinný zavázal zaplatit oprávněné sjednanou smluvní pokutu. Z rozhodčího spisu soud dále zjistil, že dne 12.2.2015 byla mezi oprávněnou a povinným sjednána samostatná rozhodčí

- 15 -

smlouva, kterou se účastníci zavázali řešit veškeré spory o nároky vzniklé ze smlouvy o revolvingovém úvěru č. 9100897949, v rozhodčím řízení dle pravidel uvedených v rozhodčí smlouvě. Rozhodčí smlouva v bodě 3.3 jmenovitě určuje třináct rozhodců (fyzických osob), z nichž každý je oprávněn spor účastníků samostatně rozhodnout. Rozhodčí řízení má být vedeno vždy jediným ze sjednaných rozhodců dle volby žalobce, přičemž žalobce projeví volbu konkrétního rozhodce tím, že mu doručí žalobu (bod 3.1.). Má-li být řízení zahájeno na návrh věřitele je věřitel povinen před podáním žaloby zaslat žalovanému písemnou výzvu, aby ze sjednaného seznamu rozhodců vybral rozhodce, u kterého má být rozhodčí řízení vedeno, dlužník má právo volby rozhodce do 15 dnů ode dne odeslání výzvy k výběru rozhodce, přičemž věřitel je řádně učiněnou volbou rozhodce dlužníkem vázán a není oprávněn podat žalobu jinému rozhodci. V případě, že dlužník svého práva volby rozhodce nevyužije, je věřitel oprávněn vybrat rozhodce ze seznamu uvedeného v bodě 3.3 sám věřitel (bod 3.1.1. a 3.1.2.). V článku VI. pod bodem 6.4. smlouvy pak bylo smluvními stranami stvrzeno, že na důkaz pravdivé, svobodné, vážné a srozumitelně projevené vůle, vědomi si všech důsledků této rozhodčí smlouvy, připojují své podpisy, a to z vlastní vůle, nikoliv pod nátlakem či za nevýhodných podmínek, a v bodě 6.5. rovněž stvrzeno, že klient byl ze strany věřitele (oprávněně) poučen o povaze rozhodčího řízení a o právních důsledcích uzavření rozhodčí smlouvy a že na základě předchozího poučení věřitelem zvolili a individuálně sjednali, že vzniklé spory budou projednávány v rozhodčím řízení, a nikoliv v řízení před obecnými soudy. Rozhodčí smlouva je pak podepsána vlastnoručními podpisy smluvních stran.

12. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí sp.zn. 33 Cdo 3121/2010 dovodil, že ujednání o rozhodčí doložce ve spotřebitelské smlouvě jsou přípustná za předpokladu, že podmínky ustanovení rozhodce garantují spravedlivé řízení a rovné zacházení, což ve vztahu spotřebitel - podnikatel znamená zvýšenou ochranu slabší strany (spotřebitele). V těchto případech je tak nutno posuzovat formulaci rozhodčí doložky a kritéria vztahující se k osobám rozhodců, kteří budou v budoucnu případný spor mezi stranami smlouvy rozhodovat, zejména způsob jejich ustanovení. Vzhledem k povaze smlouvy je třeba klást zejména důraz na to, aby obě strany měly rovná práva při výběru rozhodců. Jde o požadavek ochrany spotřebitele jako z povahy slabší strany v závazkovém vztahu a ve sporu; proto je třeba klást na náležitosti rozhodčích smluv ve spotřebitelských vztazích, představujících založení odklonu od běžného civilního řízení (s plným šetřením práv a oprávněných zájmů účastníků), přísné požadavky.
13. Rozhodčí řízení je založeno na zásadě smluvní volnosti (§ 2 odst. 1 z. r. ř.), která ponechává plně v moci stran, zda mezi sebou uzavřou rozhodčí smlouvu a vyjmou tak svůj spor o majetkové právo z pravomoci soudu, a pokud povinný s takovým postupem souhlasil, nelze zde rozpor s dobrými mravy – bez dalšího – dovozovat. Povinný neuvedl, co mu konkrétně překáželo, aby předtím, než uzavřel předmětnou smlouvu, vznesl výhradu proti jednotlivým rozhodcům a způsobu jejich výběru a vedl proces uzavírání smlouvy způsobem, který by tomu odpovídal. Bez tvrzení dalších důležitých okolností, které by naznačovaly či poukazovaly na to, že proces sjednávání rozhodčí smlouvy se spotřebitelem, jakož i obsah samotné rozhodčí smlouvy, není v souladu s dobrými mravy, nelze automaticky shledat rozhodčí smlouvu neplatnou.
14. Je totiž nutné vzít v potaz i to, že uzavírání rozhodčích smluv „formulářovým způsobem“ není neobvyklý, nestandardní a pro zakotvení rozhodčího řízení naopak z praktických důvodů užívaný prvek, který zákon ani v kontextu smluv, v nichž na jedné ze smluvních stran vystupuje spotřebitel, nijak výslovně nelimituje, pakliže je jinak zachována vyšší míra ochrany slabší strany; takový postup lze v obecné rovině shledat jako příznivější z toho důvodu, že lze očekávat, že ochranná spotřebitelská ustanovení (např. § 3 odst. 3 až 5; § 4 odst. 3, nebo § 8 zákona o rozhodčím řízení) nebudou oproti rozhodčím smlouvám, sjednávaným ad hoc „slovo od slova“, podnikatelem opomenuta (viz rozhodnutí NS, sp.zn. 20 Cdo 4022/2017).

15. Povinný však ve svém návrhu netvrdil žádné zvláštní, mimořádné okolnosti, které by proces uzavírání rozhodčí smlouvy provázely, ba ani nedokládá, že by v daných poměrech a vzhledem k jedinečnosti souzené věci byla uzavřena natolik nespravedlivá či „nemravná“ rozhodčí smlouva, která by způsobovala významnou nerovnováhu v jeho právech, nebo která by ho výrazně limitovala co do efektivního uplatnění práva na spravedlivý („rozhodčí“) proces, nýbrž toliko napadá jen samotný adhezní způsob uzavírání rozhodčí smlouvy. Nelze pak přehlédnout, že povinný byl oprávněnou v souladu s ustanoveními rozhodčí smlouvy vyzván k volbě rozhodce z třinácti smluvených osob, aniž tak však učinil, což tento případ odlišuje od rozhodnutí, na která povinný ve svém návrhu na zastavení exekuce poukazoval.
16. Lze tedy uzavřít, že jen z pouhé formulářové podoby rozhodčí smlouvy uzavřené se spotřebitelem podle zákona o rozhodčím řízení není v dané věci možno dovodit její neplatnost pro rozpor s dobrými mravy (§ 580 o. z.), a tím ani důvod pro zastavení exekuce.
17. Pokud jde o argument ekonomické závislosti rozhodce, který vydal exekuční titul, je nutné vzít v úvahu, že opakovanost zápisu totožných jmen do rozhodčích smluv a odkaz na počet sporů rozhodovaných pro téhož oprávněného takovou tvrzenou ekonomickou závislost nedokládá; zároveň je třeba upozornit, že povinný netvrdil žádné okolnosti, které by svědčily o osobním vztahu konkrétního rozhodce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům. Možnou podjatost, tj. nedostatek objektivní nezávislosti (nebo též objektivní nestrannosti), je nutné vždy chápat ve spojení s konkrétními okolnostmi dané věci (k tomu srov. Bělohávek, A. J. Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 403).
18. K tomu soud, s odkazem na rozhodnutí NS, sp.zn. 20 Cdo 4022/2017, pro úplnost doplňuje: *„Vztah ekonomické závislosti rozhodce není v soudní praxi Nejvyššího soudu pojem neznámý; v rozsudku ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 23 Cdo 3150/2012, uveřejněným pod číslem 29/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, kupříkladu Nejvyšší soud dospěl k závěru, že princip nezávislého a nestranného rozhodování, jež je určující pro rozhodování soudců, se uplatní i pro rozhodování rozhodců; k vyloučení rozhodce z projednání a rozhodnutí věci může pak dojít teprve tehdy, když je evidentní, že jeho vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude schopen nezávisle a nestranně rozhodovat. Typicky jde o případy, kdy je rozhodce současně na straně účastníka řízení či svědka, resp. když by řízením či jeho výsledkem mohl být dotčen na svých právech; obdobně to platí, má-li k účastníkům řízení příbuzenský, přátelský nebo zjevně nepřátelský vztah, příp. vztah ekonomické závislosti. Ostatně jistou „opakovanost“ osoby rozhodce zákon o rozhodčím řízení výslovně předpokládá – a nelze ji tudíž už proto považovat nejen za „nemravnou“, natožpak bezprostředně vedoucí k úspěšné námitce vyloučení rozhodce z rozhodování – jestliže v ustanovení § 8 odst. 3 co do spotřebitelských vztahů ukládá rozhodci povinnost sdělit, zda v posledních třech letech vydal rozhodčí nález, nebo zda je rozhodcem v dosud neskončeném rozhodčím řízení ve sporu, jehož účastníkem byla některá ze stran (pozn: tato povinnost byla rozhodcem v dané věci splněna). K vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodnutí o věci proto nemůže postačovat jen tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně, event. i dlouhodobě, jako možný rozhodce navrhován. Řečeno jinými slovy – ani v případě, že by dovolatelka namítala podjatost rozhodce z totožných důvodů (které uvádí nyní) již v samotném rozhodčím řízení, nemohla by být s návrhem na vyloučení rozhodce úspěšná. K čemuž se pro úplnost poznamenává, že nerozhodné je z tohoto důvodu i její tvrzení, že vzhledem k tomu, že nevěděla, že oprávněná zapisuje do rozhodčích smluv stále stejná jména, nemohla námitku podjatosti namítat, neuvedla-li zároveň žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možno vyloučení rozhodce skutku relevantně dovozovat; ostatně bylo na ní, aby si takové informace opatřila již tehdy (obdobná povinnost stíhá v soudním řízení účastníka, který miní vznést námitku podjatosti soudce).“*
19. Vzhledem k uvedenému tak soud návrh povinného na zastavení exekuce neshledal důvodným a zamítl ho.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha - východ.

Praha 20. dubna 2018

Mgr. Alena Zemková, v.r.
samosoudkyně

-18-

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Lojkáskové a soudců JUDr. Blaženy Škopkové a Mgr. Vladimíra Soukupa ve věci

oprávněné: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 61860069,
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1,
zastoupené advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou,
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 02 Hradec Králové

proti
povinnému: _____, narozen
bytem _____

zastoupenému advokátem Mgr. Petrem Němcem,
sídlem Mendíků 1396/9, 140 00 Praha 4,

pro pohledávku ve výši 119 289 Kč s přísl.,

o návrhu na zastavení exekuce,

o odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu Praha - východ ze dne 20. dubna 2018,
č. j. 27 EXE 3788/2015-64,

takto:

Usnesení soudu I. stupně se potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 20.4. 2018, č. j. 27 EXE 3788/2015-62, zamítl Okresní soud Praha – východ (dále jen soud I. stupně) návrh povinného na zastavení exekuce vedené na základě pověření Okresního soudu Praha-východ ze dne 17.12.2015, č.j. 27 EXE 3788/2015-11. Svě rozhodnutí odůvodnil tím, že exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, nepřihlíží ani k vadám nalézacího řízení a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3712/2012. Uvedl, že i Ústavní soud v souvislosti s řešením otázky nedostatku pravomoci rozhodce v exekučním řízení dospěl k závěru, že rozhodčí nález nemůže být přezkoumáván z hlediska jeho věcné správnosti, když exekuční řízení je ze své podstaty určeno pouze pro faktický výkon rozhodnutí, nikoliv pro autoritativní nalézání práva. Povinný však ve svém návrhu netvrdil žádné zvláštní, mimořádné okolnosti, které by proces uzavírání rozhodčí smlouvy provázely, ba ani nedokládal, že by v daných poměrech a vzhledem k jedinečnosti souzené věci byla uzavřena natolik nespravedlivá či „nemravná“ rozhodčí smlouva, která by způsobovala významnou nerovnováhu v jeho právech, nebo která by ho výrazně limitovala co do efektivního uplatnění práva na spravedlivý („rozhodčí“) proces, nýbrž toliko napadal jen samotný adhezní způsob uzavírání rozhodčí smlouvy. Nelze pak přehlédnout, že povinný byl oprávněnou v souladu s ustanoveními rozhodčí smlouvy vyzván k volbě rozhodce z třinácti smluvených osob, aniž tak však učinil, což tento případ odlišuje od rozhodnutí, na která povinný ve svém návrhu na zastavení exekuce poukazoval. Jen z pouhé formulářové podoby rozhodčí smlouvy uzavřené se spotřebitelem podle zákona o rozhodčím řízení není v dané věci možno dovodit její neplatnost pro rozpor s dobrými mravy a tím ani důvod pro zastavení exekuce. Pokud jde o argument ekonomické závislosti rozhodce, který vydal exekuční titul, je nutné vzít v úvahu, že opakovanost zápisu totožných jmen do rozhodčích smluv a odkaz na počet sporů rozhodovaných pro téhož oprávněného takovou tvrzenou ekonomickou závislost nedokládá. Povinný netvrdil žádné

Shodu s prvopisem potvrzuj

okolnosti, které by svědčily o osobním vztahu konkrétního rozhodce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům.

2. Proti tomuto usnesení podal povinný včasné odvolání, ve kterém namítal, že u exekučních soudů jde vždy o přezkum exekučního titulu, což v důsledku vede i k přezkumu, zda měl rozhodce pravomoc vydat rozhodčí nález. Již ve svém návrhu na zastavení exekuce poukazyval na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 199/11. Pokud soud I. stupně odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3712/2012, pak toto rozhodnutí na předmětnou věc nedopadá, stejně tak jako další soudem I. stupně citovaná rozhodnutí Nejvyššího či Ústavního soudu. Soud I. stupně zcela opomněl usnesení Nejvyššího soudu Nejvyššího soudu 20 Cdo 2897/93, ve kterém Nejvyšší soud uvedl, že se nejedná o věcný přezkum rozhodčího nálezu, a to v obdobné věci. Odkazoval na další rozhodnutí Nejvyššího soudu, zejména pak sp. zn. 26 Cdo 3631/2015, podle kterého je vždy třeba posoudit i další okolnosti, za kterých k uzavření rozhodčí smlouvy došlo. Dále odkazoval na nálezy Ústavního soudu, zejména na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4084/12 a další, jakož i na rozhodnutí Krajského soudu Praha sp. zn. 28 Co 263/2017 a některá rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem a Krajského soudu v Hradci Králové. Upozorňoval, že rozhodčí smlouva byla uzavřena ve stejný den jako smlouva o revolvingovém úvěru, z čehož je zřejmé, že obě smlouvy jsou provázané a jedna bez druhé by nebyla. Dále upozorňoval na ekonomickou závislost některých rozhodců na oprávněnou, konkrétně rozhodce JUDr. Martina Týleho, JUDr. Evy Vaňkové a Mgr. Jana Fišera. Exekuční soud se dále podle jeho názoru nikterak nevypořádal s obsahem samotné úvěrové smlouvy, která je podle jeho názoru pro spotřebitele značně nevýhodná a proto neplatná. Povinný má zato, že zavinění zastavení exekuce leží výhradě na oprávněné, neboť to byla ona, kdo rozhodčí smlouvu formuloval. Navrhoval, aby odvolací soud změnil usnesení soudu I. stupně tak, že rozhodne o zastavení exekuce v celém rozsahu a povinnému přizná náhradu nákladů řízení.
3. Oprávněná ve svém vyjádření k odvolání v první řadě odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3712/2012, v němž se Nejvyšší soud zabýval možností exekučního soudu přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, ze kterého vyplývá, že exekuční soud k tomuto není oprávněn a nepřihlíží ani k vadám nalézacího řízení. Celá argumentace povinného uvedená v jeho odvolání přitom zcela směřuje k tomu, aby smluvní vztah, k němuž bylo exekuční řízení nařízeno, byl zkoumán z hlediska, zda v jeho rámci nedošlo k ujednání, která by způsobovala významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran v neprospěch spotřebitele. Zdůrazňovala, že mezi povinným a oprávněnou byla uzavřena samostatná rozhodčí smlouva, proto nelze použít závěry některých rozhodnutí Nejvyššího či Ústavního soudu, na která povinný odkazuje. Rozhodčí smlouva byla uzavřena transparentně a platně. Nelze ani s odkazem na současnou judikaturu hovořit o ekonomické závislosti rozhodců. Odkazovala na některá další rozhodnutí Nejvyššího a Ústavního soudu, jakož i na rozhodnutí Krajského soudu Praha v obdobné věci sp. zn. 25 Co 264/2017. Navrhovala, aby odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně jako věcně správné potvrdil a oprávněné přiznal náhradu nákladů této fáze exekučního řízení.
4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné a osobou k tomu oprávněnou, přezkoumal rozhodnutí soudu I. stupně dle § 212, § 212a odst. 5, § 214 odst. 3 a 254 odst. 8 o.s.ř. ve spojení s § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen exekuční řád) a aniž by nařídil jednání a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
5. Z obsahu spisu a spisu soudního exekutora se podává, že dne 17.12.2015 pod č. j. 27 EXE 3788/2015-11 byl soudem I. stupně pověřen soudní exekutor JUDr. Tomáš Vrána, Exekutorský úřad Přerov, vedením exekuce k vymáhání pohledávky podle vykonatelného rozhodčího nálezu č. 104 Rozh 5422/2015-7 ze dne 14. 9. 2015, který vydal Mgr. Radek Lubina. Dne 8. března 2016 byl JUDr. Lukáš Jícha v souladu s ustanovením § 10 odst. 1 zák. č. 120/2001 Sb. ministrem spravedlnosti pod č.j. MSP-145/2016-OOJ-SO/4 s účinky ode dne 1.4.2016 jmenován soudním

Shodu s prvopisem potvrzuji

exekutorem do uvolněného exekutorského úřadu v Přerově po soudním exekutorovi JUDr. Tomáši Vránovi, kterému výkon exekutorského úřadu zanikl k 31.3.2016. Návrhem doručeným soudnímu exekutorovi dne 18.11.2016 se domáhal povinný zastavení předmětné exekuce s tím, že exekuce je vedena na základě nezpůsobilého exekučního titulu. Uvedl, že povinný uzavřel s oprávněnou dne 12.2.2015 Smlouvu o revolvingovém úvěru č. 9100897949 (dále jen „smlouva o revolvingovém úvěru“), jejíž součástí byla i Smluvní ujednání. Téhož dne uzavřel povinný s oprávněnou i rozhodčí smlouvu, v níž bylo ujednáno, že případné spory ze smlouvy budou rozhodovány v rozhodčím řízení (dále jen „rozhodčí smlouva“). Namítl, že smlouva o revolvingovém úvěru je absolutně neplatná pro rozpor s dobrými mravy dle ustanovení § 580 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník; je-li neplatná smlouva o úvěru, je neplatná i rozhodčí smlouva, která byla uzavřena bezprostředně se smlouvou hlavní a je na ni bezprostředně navázána. Rozhodčí smlouva a volba rozhodců nebyla individuálně projednána, povinný neměl možnost ovlivnit výběr jmen rozhodců v rozhodčí smlouvě, která má charakter formulářové smlouvy, rozhodce vybírala oprávněná. Oprávněná do rozhodčí smlouvy začlenila rozhodce, kteří pro ni rozhodují tisíce sporů a jsou na ní ekonomicky závislí, povinný o tomto vztahu a závislosti rozhodce na oprávněné nevěděl a dané s ním nebylo individuálně projednáno, ani s ním nebyla projednána další jména rozhodců, včetně Mgr. Radka Lubiny. Není tudíž pochyb o tom, že rozhodčí spory oprávněné jsou vedeny zcela účelově. Namítl, že úrok ve výši 148,17 % a RPSN ve výši 148,16 % se zjevně příčí dobrým mravům, resp. se musí přičít dobrým mravům odměna ve výši 60 380 Kč za reálné poskytnutí úvěru ve výši 37 000 Kč. Ze smlouvy o revolvingovém úvěru vyplývá, že poplatek za půjčení jistiny ve výši 37 000 Kč činí 60 380 Kč, tj. celková částka splatná povinným v 30 měsících měla být 97 380 Kč. Nárok na smluvní pokutu ve výši 0,25 % denně za každý den prodlení s úhradou zbývajících dlužné částky povinný považuje, vzhledem k výši poskytnutého úvěru, za neúnosný a přemrštěný. Uzavřel, že rozhodčí smlouva je neplatná, když byla přímo navázána na smlouvu o revolvingovém úvěru.

6. Oprávněná s návrhem povinného na zastavení exekuce nesouhlasila. Uvedla, že rozhodčí smlouva byla sjednána platně. V rozhodčí smlouvě jsou uvedeni ad hoc rozhodci (fyzické osoby), z nichž každý je oprávněn spor smluvních stran „samostatně“ rozhodnout. Rozhodci byli určeni konkrétně uvedením jmen, jejich výčet je stálý a po celou dobu trvání právního vztahu neměnný. Rozhodce, který spor rozhodoval, byl rozhodcem jmenovitě určeným v rozhodčí smlouvě, s nímž byl povinný před jejím podpisem seznámen a s nímž souhlasil, což stvrdil i svým podpisem. Pokud by dlužník nesouhlasil s jednotlivými ujednáními rozhodčí smlouvy, nemusel rozhodčí smlouvu v souladu se zásadou autonomie vůle uzavírat. Zákon o rozhodčím řízení ani žádný jiný právní předpis nevylučuje ani neobsahuje žádný výslovný zákaz, dle kterého by rozhodčí doložka nemohla být obsažena ve formulářové smlouvě. Je zapotřebí upozornit, že mezi povinným a oprávněnou nebyla uzavřena rozhodčí doložka, ale samostatná rozhodčí smlouva, v daném případě proto nelze hovořit o neindividuálním sjednání a uzavření smlouvy. Oprávněná je toho názoru, že úrok, RPSN ani smluvní pokuty uplatněné dle smluvních ujednání smlouvy o úvěru nejsou v rozporu s dobrými mravy, když povinný s jejich výší souhlasil a v souladu se zásadou autonomie vůle smlouvu o úvěru za podmínek v ní uvedených uzavřel. Smluvní ujednání smlouvy o revolvingovém úvěru tvořila nedílnou součást této smlouvy, povinný měl před uzavřením smlouvy dostatek časového prostoru k tomu, aby se smluvními ujednáními seznámil, což ostatně potvrdil i svým podpisem pod smlouvou o revolvingovém úvěru a na každé stránce smluvních ujednání. Výše úroku, RPSN a smluvních pokut je zcela přiměřená a odpovídající i jejich významu. Celková výše pohledávky je důsledkem závažného porušení smlouvy o úvěru ze strany povinného, následného zesplatnění úvěru a vzniku práva oprávněné na zaplacení sjednaných smluvních pokut. Jelikož oprávněná s návrhem povinného na zastavení exekuce nesouhlasila, předložil soudní exekutor návrh na zastavení exekuce k rozhodnutí exekučnímu soudu.

Shodu s prvopisem potvrzu:

7. Z obsahu rozhodčího spisu sp. zn. 104 Rozh. 5422/2015 odvolací soud zjistil, mezi oprávněnou (jako věřitelem) a povinným (jako dlužníkem) byla sjednána smlouva o revolvingovém úvěru č. 9100897949, kterou se oprávněná zavázala poskytnout povinnému úvěr ve výši 37 000 Kč a povinný se zavázal splatit úvěr spolu se sjednaným úrokem z úvěru, a to formou pravidelných měsíčních splátek ve výši 3 246 Kč vždy k 15. dni v měsíci. Dle bodu 12.1 Smluvních ujednání smlouvy o revolvingovém úvěru, které jsou nedílnou součástí této smlouvy (viz část B bod XVI. smlouvy), se v případě prodlení s úhradou splátky povinný zavázal zaplatit oprávněné sjednanou smluvní pokutu. Dne 12.2.2015 byla mezi oprávněnou a povinným sjednána samostatná rozhodčí smlouva, kterou se účastníci zavázali řešit veškeré spory o nároky vzniklé ze smlouvy o revolvingovém úvěru č. 9100897949, v rozhodčím řízení dle pravidel uvedených v rozhodčí smlouvě. Rozhodčí smlouva v bodě 3.3 jmenovitě určuje třináct rozhodců (fyzických osob), z nichž každý je oprávněn spor účastníků samostatně rozhodnout. Rozhodčí řízení má být vedeno vždy jediným ze sjednaných rozhodců dle volby žalobce, přičemž žalobce projeví volbu konkrétního rozhodce tím, že mu doručí žalobu (bod 3.1.). Má-li být řízení zahájeno na návrh věřitele, je věřitel povinen před podáním žaloby zaslat žalovanému písemnou výzvu, aby ze sjednaného seznamu rozhodců vybral rozhodce, u kterého má být rozhodčí řízení vedeno, dlužník má právo volby rozhodce do 15 dnů ode dne odeslání výzvy k výběru rozhodce, přičemž věřitel je řádně učiněnou volbou rozhodce dlužníkem vázán a není oprávněn podat žalobu jinému rozhodci. V případě, že dlužník svého práva volby rozhodce nevyužije, je věřitel oprávněn vybrat rozhodce ze seznamu uvedeného v bodě 3.3 sám věřitel (bod 3.1.1. a 3.1.2.). V článku VI. pod bodem 6.4. smlouvy pak bylo smluvními stranami stvrzeno, že na důkaz pravdivé, svobodné, vážně a srozumitelně projevené vůle, vědomí si všech důsledků této rozhodčí smlouvy, připojují své podpisy, a to z vlastní vůle, nikoliv pod nátlakem či za nevýhodných podmínek, a v bodě 6.5. rovněž stvrzeno, že klient byl ze strany věřitele (oprávněné) poučen o povaze rozhodčího řízení a o právních důsledcích uzavření rozhodčí smlouvy a že na základě předchozího poučení věřitelem zvolili a individuálně sjednali, že vzniklé spory budou projednávány v rozhodčím řízení, a nikoliv v řízení před obecnými soudy. Rozhodčí smlouva je pak podepsána vlastnoručními podpisy smluvních stran. Povinný byl výzvou oprávněné ze dne 29.6.2015 vyzván jednak k úhradě dlužných částek a pro případ, že dlužné částky ve stanovené lhůtě neuhradí, k výběru rozhodce ze seznamu rozhodců uvedených v rozhodčí smlouvě s tím, že pokud tak neučiní do 15 dnů od odeslání této výzvy, vybere rozhodce oprávněná sama. Povinný výběr rozhodce neprovedl, proto jeho výběr provedla oprávněná. Před vydáním rozhodčího nálezu byl povinný rozhodcem vyzván, aby se ve věci písemně vyjádřil a v případě, že nárok neuznává, aby vylíčil rozhodující skutečnosti, připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, a aby označil důkazy k prokázání svých tvrzení. Jestliže se žalovaný ve stanovené lhůtě včas nevyjádří, má se za to, že nárok uznává. Dále byl ve v této výzvě povinný poučen, že může uplatnit vůči osobě rozhodce námitku podjatosti a že rozhodce v posledních 3 letech rozhodoval v rozhodčím řízení spor ve věci, v němž byl účastníkem žalobce (oprávněný) a v tomto řízení vydal rozhodčí nález, jakož i je rozhodcem v dosud neskončeném rozhodčím řízení, jehož jedním z účastníků je žalobce (oprávněný). V řízení vydal rozhodce Mgr. Radek Lubina dne 14.9.2015 pod č. j. 104 Rozh 5422/2015-7 rozhodčí nález, kterým uložil povinnému zaplatit oprávněné částku 119 289 Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z této částky ode dne 17.7.2015 do zaplacení a smluvní pokutu ve výši 0,25 % denně z částky 94 134 Kč ode dne 17.6.2015 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodčího nálezu. Dále mu uložil povinnost zaplatit oprávněné na náhradu nákladů rozhodčího řízení částku 16 104 Kč. Rozhodčí nález nabyl právní moci dne 29.9.2015.
8. Podle § 55 odst. 1 exekučního řádu může povinný podat návrh na zastavení exekuce do patnácti dnů ode dne, kdy se dozvěděl o důvodu zastavení exekuce. Návrh na zastavení exekuce se podává u pověřeného exekutora. V případě, že oprávněný s návrhem na zastavení exekuce nesouhlasí a exekutor návrhu nevyhoví, rozhoduje o zastavení exekuce podle § 55 odst. 2, 3 a 4

exekučního řádu soud. Řídí se přitom důvody stanovenými v § 268 o.s.ř. a ve zvláštních předpisech.

9. Podle § 268 odst. 1 písm. b) o.s.ř. soud na návrh povinného výkon rozhodnutí (exekuci) zastaví, jestliže rozhodnutí, které je podkladem výkonu, bylo po nařízení výkonu zrušeno nebo se stalo neúčinným. Podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. lze exekuci zastavit i tehdy, je-li nepřipustná, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.
10. Podle § 40 písm. c) exekučního řádu je i vykonatelný rozhodčí nález vykonatelným exekučním titulem.
11. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů (dále jen ZRŘ) se strany se mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů ze smluv, které se spotřebitelem uzavírá podnikatel, sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu nebo o nichž to stanoví zvláštní zákon, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva).
12. Podle § 7 odst. 1 ZRŘ rozhodčí smlouva má zpravidla určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Rozhodce může být určen i stranami dohodnutou osobou nebo způsobem uvedeným v pravidlech pro rozhodčí řízení podle § 19 odst. 4. Konečný počet rozhodců musí být vždy lichý.
13. Podle § 8 odst. 1 ZRŘ je rozhodce vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jeho nepodjatosti.
14. Podle § 8 odst. 3 ZRŘ při rozhodování sporů ze spotřebitelských smluv je rozhodce povinen před zahájením projednávání věci stranám sdělit, zda v posledních 3 letech vydal nebo se podílel na vydání rozhodčího nálezu nebo zda je rozhodcem v dosud neskončeném rozhodčím řízení ve sporu, jehož účastníkem byla či je některá ze stran. Lhůta podle předchozí věty se počítá od data skončení rozhodčího řízení, na které se informační povinnost vztahuje, do data zahájení rozhodčího řízení, v němž rozhodci vzniká informační povinnost.
15. V exekučním řízení soudu přísluší zkoumat předpoklady, jež jsou rozhodné pro vedení exekuce. Jedním z nich je i to, zda exekuční titul byl vydán orgánem, který k tomu měl pravomoc. Proto se exekuční soud má zabývat otázkou, zda předmětný rozhodčí nález byl vydán pravomocným orgánem. To vyplývá z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího soudu, například z nálezů sp.zn. IV. ÚS 2735/11, III. ÚS 1624/12, IV. ÚS 3779/11, IV. ÚS 4709/12 a usnesení sp.zn. 31 Cdo 958/2012, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 92/2013. Jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 31 Cdo 958/2012, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 92/2013, nedostatek pravomoci rozhodce vydat rozhodčí nález pro absolutně neplatnou rozhodčí doložku je důvodem pro zastavení exekuce v každém jejím stadiu, pokud byla v takovém případě exekuce i přes vady rozhodčí doložky nařízena. To ostatně vyplývá i z usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3396/2014.
16. Odvolací soud má za to, ostatně shodně jako soud prvního stupně, že výběr rozhodce v projednávané věci byl v rozhodčí smlouvě sjednán transparentně, neboť povinný v okamžiku uzavírání rozhodčí smlouvy znal omezený okruh osob, z nichž je možné rozhodce zvolit, i kým bude rozhodce zvolen (žalobcem). Rozhodci byli určeni konkrétně uvedením jmen a dalších identifikačních znaků, jejich výčet je stálý a po celou dobu trvání právního vztahu účastníků neměnný. Uvedené ujednání rozhodčí smlouvy je v tomto směru v souladu s § 7 odst. 1 z.r.ř.. Obdobnou rozhodčí doložku neshledal neplatnou ani Nejvyšší soud ve svém rozsudku sp.zn. 33 Cdo 1616/2014 a Ústavní soud v usneseních sp.zn. II. ÚS 3413/12 nebo IV. ÚS 1281/12.

Shodu s prvopisem potvrzuji

17. Jak uvedl Nejvyšší soud v usnesení sp.zn. 26 Cdo 3631/2015, platnost rozhodčí doložky (smlouvy) je nutno zkoumat nejenom z hlediska transparentnosti výběru rozhodce, ale je třeba důsledně posoudit i další okolnosti, za kterých k uzavření rozhodčí smlouvy (doložky) došlo, a to především z pohledu, zda nejsou v rozporu s dobrými mravy.
18. Jak vyplývá z právní věty nejnovější judikatury Nejvyššího soudu, konkrétně z jeho usnesení ze dne 23.1.2018, č.j. 20 Cdo 4022/2017-124, jen z pouhé formulářové podoby rozhodčí smlouvy uzavřené se spotřebitelem podle zákona o rozhodčím řízení není možno dovodit její neplatnost pro rozpor s dobrými mravy podle § 580 o.z., a ani důvod pro zastavení exekuce. K vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodnutí o věci nemůže postačovat jen tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně a dlouhodobě jako možný rozhodce navrhován. Zákon o rozhodčím řízení, a jím předznamenanou ochranu v předjímaném občanskoprávním sporném řízení, nelze obcházet v představě, že lze ochranu nalézt v následném řízení exekucím; pakliže se tak má - až zde - stát, pak jen tehdy, je-li nezbytně zasáhnout z pozic argumentačně mimořádně silných (především ústavněprávních), tj. měl-li by být vykonán rozhodčí nález, který je svým obsahem v kolizi se základními principy demokratického právního řádu. V uvedeném usnesení Nejvyšší soud uzavřel, že nemohl shledat uzavřenou rozhodčí smlouvu neplatnou, jestliže ji povinná identifikovala jako rozpornou s dobrými mravy pouze proto, že jí oprávněná (úvěřující) předložila k podpisu rozhodčí smlouvu na předem předtisknutém formuláři, který obsahoval konkrétní jména třinácti „ad hoc“ rozhodců, jejichž jména při takovém výběru podle jejího názoru „nemohla nikterak ovlivnit“. Rozhodčí řízení je založeno na zásadě smluvní volnosti (§ 2 odst. 1 z.r.ř.), která ponechává plně v moci stran, zda mezi sebou uzavřou rozhodčí smlouvu a vyjmu tak svůj spor o majetkové právo z pravomoci soudu, a pokud povinná s takovým postupem souhlasila, nelze zde rozpor s dobrými mravy - bez dalšího - dovozovat. Povinná neuvedla, co jí konkrétně překáželo, jestliže by v době uzavírání úvěrové smlouvy měla za to, že nabízení rozhodci jsou „ekonomicky závislí“, jim ve standardním kontraktačním procesu čelit; bylo nepochybně na ní, aby předtím, než uzavřela předmětnou smlouvu, vznesla takovou výhradu a vedla kontraktační proces způsobem, který by tomu odpovídal. Nabídka jmenovitě určených rozhodců byla toliko standardní ofertou. Nelze ani přehlížet, že uzavírání rozhodčích smluv „formulářovým způsobem“ není neobvyklý, nestandardní a pro zakotvení rozhodčího řízení naopak z praktických důvodů užívaný prvek, který zákon ani v kontextu smluv, v nichž na jedné ze smluvních stran vystupuje spotřebitel, nijak výslovně nelimituje, pakliže je jinak zachována vyšší míra ochrany slabší strany. Opakovanost zápisu totožných jmen do rozhodčích smluv ekonomickou závislost rozhodce na oprávněné nedokládá a zejména - může ze své podstaty, tj. kdyby byla skutečně dána, představovat toliko dovolatelný indikátor (snad možného) předpokladu vyloučení rozhodce podle § 8 z.r.ř.; sama o sobě však namítaná „opakovanost“ bez dalšího neznamená, že by rozhodce nemohl - není-li zároveň tvrzen žádný jeho osobní vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům - věc projednat a rozhodnout. Možnou podjatost, tj. nedostatek objektivní nezávislosti, je nutné vždy chápat ve spojení s konkrétními okolnostmi dané věci. Jistou „opakovanost“ osoby rozhodce zákon o rozhodčím řízení výslovně předpokládá - a nelze ji tudíž už proto považovat nejen za „nemravnou“, natož za bezprostředně vedoucí k úspěšné námitce vyloučení rozhodce z rozhodování. K vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodnutí o věci proto nemůže postačovat jen tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně, eventuelně i dlouhodobě, jako možný rozhodce navrhován.
19. Uvedené závěry Nejvyššího soudu překonávají závěry Krajského soudu v Praze v jeho usnesení ve věci sp.zn. 28 Co 263/2017, na něž povinný odkazuje ve svém odvolání.
20. V usnesení ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 20 Co 3324/2017, Nejvyšší soud uvedl (s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 23 Cdo 3150/2012), že princip nezávislého a nestranného rozhodování, jež je určující pro rozhodování soudců, se uplatní i pro rozhodování rozhodců; k vyloučení rozhodce z projednání a rozhodnutí věci může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že jeho vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy

Shodu s prvopisem potvrzuje:

a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude schopen nezávisle a nestranně rozhodovat. Typicky jde o případy, kdy je rozhodce současně na straně účastníka řízení či svědka, resp. když by řízením či jeho výsledkem mohl být dotčen na svých právech; shodně to platí, má-li k účastníkům řízení příbuzenský, přátelský nebo zjevně nepřátelský vztah, příp. vztah ekonomické závislosti. Posledně učiněnou poznámku však nutno ztotožnit s ekonomickým vztahem bezprostředním a přímým, např. působí-li rozhodce současně jako zaměstnanec jedné ze stran rozhodčí smlouvy, jako obchodní partner, kolega v zaměstnaneckém či obdobném poměru, a nelze jej spatřovat jen v tom, že rozhodci vzhledem ke každé jím vyřizené věci vzniká nárok na odměnu. V opačném případě by totiž mohla být totožná námitka vznášena i vůči stálým rozhodčím soudům, jež ostatně mohou strany sporu taktéž do rozhodčích doložek navrhopvat opakovaně. Uvedl, že jistou „opakovanost“ rozhodce zákon o rozhodčím řízení výslovně předpokládá; proto k vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodování o věci nemůže postačit jen tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně, event. i dlouhodobě navrhopván. K vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodnutí o věci nemůže postačovat jen tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně a dlouhodobě jako možný rozhodce navrhopván.

21. Nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4084/12 ze dne 11. 12. 2014, jak je z jeho odůvodnění patrné, potvrzuje judikatorně ustálenou zásadu, že věcný přezkum správnosti vykonávaného titulu není v exekuční řízení myslitelný, nicméně uzavírá, že za určitých specifických okolností takový titul (rozhodčí nález) vykonat nelze. V nálezu Ústavní soud uvedl, že „považuje za neakceptovatelné, aby se případné soudní ochrany dostávalo subjektům, které evidentně poškozují práva svých klientů“, což je posléze ilustrováno podrobnostmi smluvních podmínek, ujednaných ve smlouvě (smlouvách) o úvěru. Na tento nález (výslovnými odkazy) navázalo usnesení ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 20 Cdo 1387/2016, v němž Nejvyšší soud vyslovil názor, že pro závěr, zda je úvěrová smlouva neplatná (a proto je neplatná i rozhodčí smlouva) „je třeba zkoumat, za jakých okolností byla uzavřena, a to za pomoci kritérií judikaturou Nejvyššího soudu vytyčených ve vztahu ke smluvní pokutě, úrokům, zajištění pohledávky apod.“ Z těchto pramenů se bez pochybností podává záporná odpověď ohledně možnosti „přezkumu věcné správnosti exekučního titulu“ v projednávané věci, vycházející z konsolidované rozhodovací praxe Nejvyššího soudu. Zákon o rozhodčím řízení, a jím předznamenanou ochranu v občanskoprávním sporném řízení, nelze obcházet v představě, že lze ochranu nalézt v následném řízení exekučním; pakliže se tak má až v exekuci stát, pak jen tehdy, je-li nezbytné zasáhnout z pozic argumentačně mimořádně silných (především ústavněprávních), tj. měl-li by být vykonán rozhodčí nález, který je svým obsahem v kolizi se základními principy demokratického právního řádu. V usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 4022/2017-124 Nejvyšší soud uzavřel, že nemohl shledat uzavřenou rozhodčí smlouvu neplatnou, jestliže ji povinná identifikovala jako rozpornou s dobrými mravy pouze proto, že jí oprávněná (úvěrující) předložila k podpisu rozhodčí smlouvu na předem předtisknutém formuláři, který obsahoval konkrétní jména třinácti „ad hoc“ rozhodců, jejichž jména při takovém výběru podle jejího názoru „nemohla nikterak ovlivnit“. Rozhodčí řízení je založeno na zásadě smluvní volnosti (§ 2 odst. 1 ZRR), která ponechává plně v moci stran, zda mezi sebou uzavřou rozhodčí smlouvu a vyjmuou tak svůj spor o majetkové právo z pravomoci soudu, a pokud povinný s takovým postupem souhlasil, nelze zde rozpor s dobrými mravy - bez dalšího - dovozovat. Povinný ve svém návrhu ani v odvolání neuvedl, co mu konkrétně překáželo, jestliže by v době uzavírání úvěrové smlouvy měl za to, že nabízení rozhodci jsou „ekonomicky závislí“, jím ve standardním kontraktním procesu čelit. Bylo nepochybně na něm, aby před tím, než uzavřel předmětnou smlouvu, vznesl takovou výhradu a vedl kontraktní proces způsobem, který by tomu odpovídal. Povinný pak po zahájení rozhodčího řízení obdržel mimo jiné poučení o tom, že oprávněnou konkrétně vybraný rozhodce pro řešení jejich konkrétního sporu již pro oprávněnou rozhodoval jiný spor a byl poučen o tom, jak se vznáší případná námitka podjatosti. Tohoto postupu pak povinný zjevně nevyužil. V návrhu na zastavení pak povinný netvrdil žádné další důležité okolnosti, které by naznačovaly

Shodu s prvopisem potvrzuj

nebo poukazovaly na to, že proces sjednávání rozhodčí smlouvy s ním jako se spotřebitelem, stejně jako i obsah samotné úvěrové smlouvy, nejsou v souladu s dobrými mravy.

22. Otázkou vztahu vlastní úvěrové smlouvy a rozhodčí smlouvy se opakovaně zabýval Nejvyšší soud, kdy v usnesení ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, konstatoval, že ačkoli neplatnost smlouvy hlavní (úvěrové) sama o sobě nezpůsobuje neplatnost smlouvy rozhodčí (viz shora citovaný rozsudek ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005), a ačkoli ani neplatnost rozhodčí smlouvy není v daném případě odvoditelná ze samotného jejího obsahu (viz závěry výše), nelze – ve smyslu v předchozím zaznamenaných právních názorů – opomenout uvážit, zda obojí ve svém celku (jak obsahovém tak procedurálním) není postiženo stigmatem kolize se zde rozhodnými „dobrými mravy“ (§ 580 o. z.), resp. se zákonnými principy ochrany spotřebitele (coby „slabší strany“). Na tomto místě tak do hry vstupují i specifické okolnosti podoby konkrétních závazků dlužníka, včetně těch, jež mají „sankční“ povahu, zakomponované do úvěrové smlouvy (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 1387/2016). V usnesení ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 20 Cdo 1387/2017, již před tím Nejvyšší soud vyslovil závěr, že se nejedná o věcný přezkum exekučního titulu, je-li ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11, a ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. III. ÚS 4084/12, zkoumáno, zda je úvěrová smlouva neplatná pro rozpor s dobrými mravy. Nicméně pro závěr, zda je úvěrová smlouva neplatná ve smyslu citovaných nálezů Ústavního soudu (a proto je neplatná i rozhodčí smlouva a není dána pravomoc rozhodce), je třeba zkoumat, za jakých konkrétních okolností byla úvěrová smlouva uzavírána, včetně zohlednění kritérií vytýčených judikaturou Nejvyššího soudu ve vztahu ke smluvní pokutě, úrokům, zajištění pohledávky apod. Z toho je patrné, že při respektování závěru, že neplatnost smlouvy hlavní (zde úvěrové) sama o sobě nezpůsobuje neplatnost smlouvy rozhodčí, je při zjištění platnosti rozhodčí smlouvy nezbytné vždy ještě zvážit, zda obě samostatné smlouvy ve svém celku nejsou v kolizi s dobrými mravy ve smyslu § 580 o.z., příp. zákonnými principy ochrany spotřebitele. Na tomto místě hrají dle shora citované judikatury důležitou roli okolnosti konkrétních závazků dlužníka, včetně těch se sankční povahou, které vyplývají z obsahu vlastní úvěrové smlouvy. Ústavní soud pak v citovaných závěrech (zejm. v sp. zn. I. ÚS 199/11) při respektu zákazu věcného přezkumu správnosti vykonávaného titulu uzavřel, že není možno poskytovat soudní ochrany subjektům, které „evidentně poškozují práva svých klientů“, vnučující jim ujednání v podobě zajištění biankosměnkou, smluvní pokutou ve výši 30 % nebo 45 % dlužné částky za prodlení s platbou splátek v řádu jednotek týdnů či smluvní pokutou ve výši pětinasobku dlužné částky za hrubé porušení smlouvy nebo podmínek.
23. V daném případě povinný vystavěl své námitky vůči platnosti vlastní úvěrové smlouvy na skutečnosti, že obsahuje nepřiměřeně vysoký úrok, dále nepřiměřeně vysokou smluvní pokutu a že neměl možnost tyto skutečnosti v rámci kontraktace ovlivnit. Předmětné jednání oprávněné i v kontextu obsahu rozhodčí smlouvy pak povinný považuje za rozporné s dobrými mravy od počátku smluvního vztahu. Je třeba zohlednit skutečnost, že citovaná úvěrová smlouva i rozhodčí smlouva byly uzavřeny dne 12.2.2015, tedy jak za účinnosti o. z a jím upravené ochrany spotřebitele v obecné rovině, tak i za účinnosti zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru. S účinností od 1. 12. 2016 pak vstoupila v účinnost nová úprava spotřebitelského úvěru v podobě ZSÚ, který mimo jiné zpřesnil ochranu spotřebitele v úvěrových vztazích a zpřísnil ji v oblasti sankcí za prodlení. Z hlediska přehlednosti a srozumitelnosti pak citovaná úvěrová smlouva ob stojí limitům citované obecné i speciální úpravy. Již ve vlastním návrhu na uzavření smlouvy byl povinný přehledným způsobem informován o výši úroku jako ceny z půjčení peněz ze strany oprávněné, stejně tak o celkové výši částky, kterou bude do skončení smluvního vztahu povinen při řádném splácení oprávněné vrátit. Do této „ceny peněz“ pak byly zjevně oprávněnou zahrnuty veškeré její náklady související s úvěrem a její zisk, když povinný nebyl vystaven povinností platit další dodatečné poplatky, běžně se v mimobankovním úvěrovém sektoru vyskytující. Povinný tak měl jasně danou možnost posoudit dopady předmětné smlouvy do jeho majetkové sféry. Lze přisvědčit námitce povinného, že sjednaná výše úroku z dlužné částky je

Shodu s prvopisem potvrzuje

nepřiměřená a výrazně převyšuje obvyklou úrokovou míru v ČR pro daný typ úvěru (viz databáze časových řad ČNB – ARAD). Vzhledem k tomu, že jde o oddělitelné ujednání smlouvy, nemůže neplatnost, i absolutní, sama o sobě způsobovat neplatnost celé vlastní úvěrové smlouvy. Bylo na povinném, aby tuto neplatnost namítal v rozhodčím řízení, včetně jeho případného přezkumu, což bez jakýchkoliv objektivních příčin zjevně nevyužil, ačkoliv byl o průběhu řízení informován a rozhodcem řádně poučen o jeho procesních právech. Nelze v tomto směru až v exekučním řízení požadovat samo o sobě přezkoumání výše smluvního úroku z pohledu dobrých mravů a tím korekce případně nesprávnosti z nalézacího řízení, zde z rozhodčího řízení. Ve smlouvě pak byla sjednána sankce pro případ prodlení povinného výlučně v podobě smluvní pokuty. S ohledem na výše uvedené odvolací soud neshledal, že by obě smlouvy (úvěrová i rozhodčí) byly stíženy výraznou kolíží s dobrými mravy ve smyslu § 580 o.z., kterou by soud podle citované judikatury mohl zohlednit až v exekučním řízení, a to i přes konstatovanou nepřiměřenost sjednaného úroku a tudíž že by nebyla dána pravomoc rozhodce Mgr. Lubiny k vydání rozhodčího nálezu ze dne 14.9.2015, č. j. 104 Rozh 5422/2015-7, který představuje exekuční útl pro danou exekuci. Pokud soud I. stupně neshledal návrh povinného na zastavení exekuce důvodným, pak nepochybil.

24. Odvolací soud proto napadené usnesení podle § 219 o.s.ř. jako věcně správné potvrdil.
25. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud nerozhodoval, neboť v souladu s ustanovením § 87 a § 88 exekučního řádu náklady exekuce a náklady oprávněné určí a vymůže exekutor na základě příkazu k úhradě nákladů exekuce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **dovolání** do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř.

Praha 12. září 2018

JUDr. Hana Lojkásková, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzují

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.10.2018. Připojení doložky provedl/a
25.10.2018.